

[Hanne Budtz.]

stam med ministeriets godkendelse af lejekontrakterne. Det giver anledning til en betydelig administration, og jeg er klar over, at det er staten, der som sleeping-partner i filmsfonden er interesseret i, at lejen ikke bliver for høj, men det er jo alt sammen udtryk for, at det er en urimelighed at lade dette system bestå.

I lovforslaget står der vedrørende de film, der forevises, nu kun, at man skal drage omsorg for, at kulturelle og værdifulde film forevises. Jeg vil gerne fremhæve, at dette faktisk er en imødekommenhed, en følge af den rent praktiske erfaring, at biografvirksomhed også er et forretningsmæssigt erhverv. En biograf kan ikke leve af udelukkende at fremvise de bedste og mest kunstnerisk værdifulde film; der må også være underholdende og fornøjelige film, og derfor ser jeg med glæde på, at dette meget strenge krav svækkes.

Hvad angår afsnittet om enkepensionen, synes jeg i og for sig, at bemærkninger herom naturligt hører ind under spørgsmålet om filmsfondsafgiften. Eksistensen af enkepensionsfonden og dens fortsættelse kan ikke ændres, så længe bevillingssystemet består, men det vil nok være naturligt, at administrationen kommer til at foregå på en anden måde end nu.

Så er der et nyt forslag, nemlig om erstatning til den bevillingshaver, der kommer til at stå uden at kunne bruge sin bevilling, fordi biografen mod hans ønske nedlægges. Den højtærede minister bemærker netop til den pågældende paragraf, at større forretningsforetagendes interesser i at skaffe sig velbeliggende lokaler til selvbetjeningsbutikker er en fare for bevillingshaverne. Jeg går ud fra, at den højtærede minister måske ikke mindst har tænkt på den mulighed, at den store kapital, som andelsbevægelsen i dag repræsenterer, vil jævne både cirkus og biografbygninger med jorden — og det kan jo være, at den højtærede minister har mere tilovers for biografvirksomhed end for cirkusvirksomhed, som vi jo tidligere har drøftet her i tinget.

Medens den højtærede minister altså på visse områder synes at have afdæmpet lovgivningen og mindsket kravene, er der enkelte områder, hvor det er tale om en skærpelse, f. eks. i spørgsmålet om films-

udlejningsvirksomheden. Det ser temmelig underordnet ud — det må jeg erkende — at man her pludselig stiller krav om en særlig tilladelse, men rent principielt må vi være imod, at man går den vej; vi ønsker en friere vej. Hvorfor skal man indføre skærpselser, der ikke hidtil har været nødvendige?

Det, der ligger bag ønsket om at bevare bevillingssystemet, er naturligvis det økonomiske. Det er egentlig mærkeligt, at man er så uendelig bange for at få udenlandsk kapital inden for denne del af forlystelsesområdet. Vi overværede jo i det høje ting i går en debat, hvor det drejede sig om at få størst mulige lån til landet, men når det så drejer sig om rentefri udenlandsk kapital på et bestemt område, siger man: uh, fy da, det er ikke godt for vort danske kulturelle liv. Hvis det er begrundelsen for, at man ikke ønsker disse fremmede kapitaler, er det et synspunkt, jeg slet ikke kan forstå.

Filmcentralen og filmmuseet udfører et arbejde, som vi som sagt ønsker fortsat. At filmsrådet nu foreslås delt i 2 — en slags tvillinger — er jo ikke overraskende, for i forslag fra den høje regering indføres der jo flest mulige rådgivende forsamlinger. Det er vi ikke i princippet særlig tilhænger af, og vi må se nærmere på, i hvilket omfang det er nødvendigt at gøre det her.

Men det, der har den største interesse, i hvert fald for branchen, og som også er mit partis interesse, er hele spørgsmålet om filmsfondens bevarelse — det andet område, hvor man kunne have håbet på en fornyelse i dette lovforslag.

Vi har jo inden for biografvirksomheden 2 slags afgifter, dels forlystelsesafgiften, dels den afgift til filmsfonden, som bevillingshaverne skal betale ud af deres overskud — en afgift, der i øjeblikket er på 50 pct. af det overskud, der ligger mellem 30.000 og 40.000 kr., og 70 pct. af resten. Det er klart, at det er en betydelig byrde for bevillingshaverne, og oven i købet må den betalte filmsfondsafgift jo ikke fradrages, inden afgiften beregnes. Men ikke alene er det en økonomisk byrde; det er også — jeg kan ikke undgå at bruge det samme udtryk som det ærede medlem frk. Helga Pedersen — et kinesisk æskesystem; det udtryk falder så naturligt. Jeg forstår slet ikke, at den højtærede minister begynder at tale om økono-